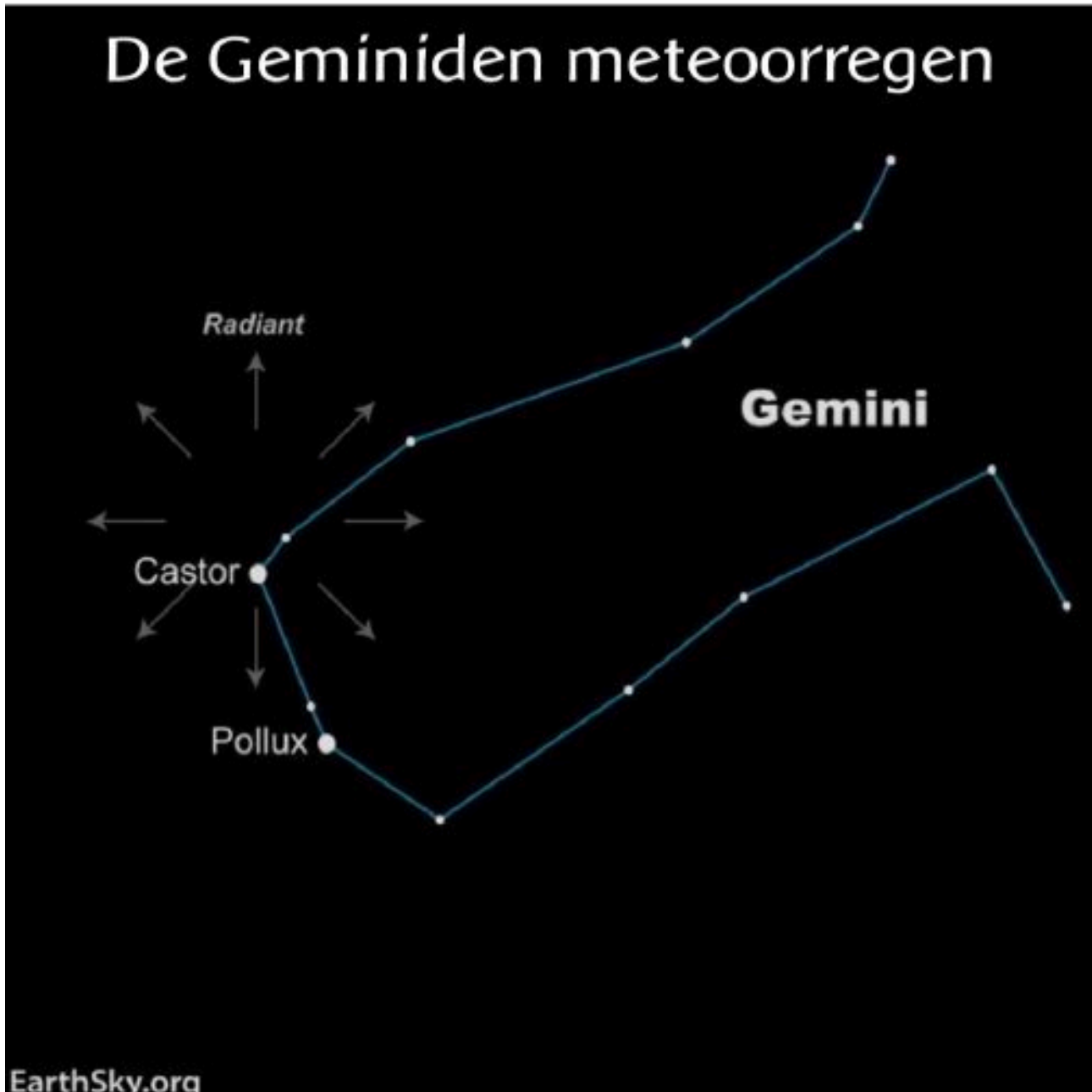

De Geminiden meteororregen

de Geminiden- meteororregen

Vannacht, 13/14 december om ongeveer 2 uur plaatselijke tijd (waar je ook bent op de wereldbol), zal de Geminiden meteororregen zijn hoogtepunt bereiken. Laten we eerst eens kijken naar wat de moderne astronomie ons vertelt over deze meteororregen. Daarna zullen we proberen "door de sluier van de astronomie heen te prikken" om deze meteororregen beter te begrijpen vanuit een spiritueel astrofisch perspectief.

De Geminiden zijn niet zoals andere meteororregens. Andere meteororregens ontstaan wanneer de Aarde door de overblijfselen van een komeet gaat. De Geminiden worden echter veroorzaakt door fragmenten van een asteroïde, genaamd Phaethon. De asteroïde Phaethon is ongeveer 4 kilometer breed en heeft een zeer korte baan rond de zon van ongeveer 1,5 jaar. Hij komt dicht bij de zon dan alle andere asteroïden, waaraan hij zijn naam dankt (zie hieronder over Phaethon). De bestaat uit verschillende brokstukken ter grootte van een rots die helder opbranden in de atmosfeer, maar geen sporen achterlaten. Ze kruisen naar binnen, dicht boven de baan van de Aarde en

lijken afkomstig te zijn van nabij de ster Castor in het sterrenbeeld Tweelingen, wat het "stralingspunt" wordt genoemd (zie afbeelding hierboven), waar ze door de hele hemel scheren. Deze meteorenregen produceert niet de stormen van de Leoniden, maar sinds ongeveer 1960 is hij de Perseïden-meteor in augustus voorbijgestreefd als de meest betrouwbare van de te zien meteorenregens. Als de nacht donker is, kan men 50 of meer meteoren per uur zien. Op de beste nachten kun je tot 150 meteoren per uur zien. Met een nieuwe maan (donkerste nacht) op 4 december, zijn we nu net voorbij het eerste kwartier van de maan, dus de maan zal ongeveer driekwart schijnen waardoor veel van de meteoren in haar licht zullen worden geblokkeerd. Maar de Maan zal om ongeveer 3 uur 's nachts ondergaan, waardoor de hemel een paar uur donker zal zijn, misschien wel de beste tijd om te kijken. Deze meteorenregen is het best te zien op het noordelijk halfrond, maar is ook zichtbaar op het zuidelijk halfrond.

(Bronnen: Earth Sky Magazine en Guy Ottewell's Universal Workshop)

Hoe kunnen we nu de diepere betekenis van deze meteorenregen begrijpen? Laten we eerst bedenken dat ze zich voordoen tijdens de Advent, de tijd waarin we onze ongetransformeerde aardse natuur onder ogen moeten zien en moeten werken aan de voorbereiding van onze innerlijke ziel op de "geboorte van het zuivere geesteskind" van Kerstmis. (zie mijn recente artikel over Advent op astrosophy.com in Current Articles) Dit brengt ons tot een beter begrip van het feit dat deze meteorenregen afkomstig is van een asteroïde en niet van een komeet. Hierin ligt een belangrijk onderscheid om te overwegen en kan leiden tot het mogelijke verschil tussen deze meteorenregen en de andere meteorenregens die gedurende het hele jaar op verschillende tijdstippen voorkomen. Deze meteorenregen verschijnt tijdens de Advent, in de donkere tijd van het jaar wanneer de Zon door de "lagere" dierenriem gaat, van Schorpioen tot Vissen, die gebieden van de dierenriem die verband houden met de lagere mens, de stofwisseling/wil mens waarin de instincten en zielsdriften leven die meer verbonden zijn met het lichaam en het aardse in ons...dat in ons dat we moeten transformeren vanuit ons hogere Zelf, wat ons werk is tijdens de Advent.

Rudolf Steiner spreekt over de meteoren in augustus, de Perseïden, in verband met het kosmische ijzer dat zij dragen en hoe dit werkt om ons te helpen, zelfs in ons bloed, om te ontwaken voor het Michaël seizoen. Dit ijzer is van Mars aard en dient om onze wilskrachten te versterken en ons te helpen ons te verenigen met het Michael "ontwaken" van binnen. Mars heeft ook een andere aard, die kan uitgroeien tot confronterend egoïsme. Deze meteorenregen heeft echter geen kometen- maar asteroïdenoorsprong. Hij is niet afkomstig uit de speciale buiten-zodiakale kosmos van de kometen, die van buiten ons zonnestelsel komen, maar veeleer uit de asteroïdengordel, binnen ons zonnestelsel als een regelmatig ronddraaiende aanwezigheid samen met de planeten en in speciale relatie tot Mars. Evenals de meteorenregens, die afkomstig zijn van komeetresten die met hun kosmisch ijzer zijn achtergelaten, bevatten ook deze asteroïden ijzer, het ijzer van Mars. Fysisch gezien bestaan kometen uit stof en ijs, terwijl asteroïden uit mineralen en gesteente bestaan. Ik zie dit als een duidelijk verschil in de aard van deze meteorenregens met die afkomstig van komeet-"brokstukken". Waarom?

Laten we even uitweiden om dit onderscheid te onderzoeken. Steiner spreekt over de kometen alsof ze een soort zuiverend element hebben, een reinigend element in de kosmos. Ze komen van buiten het zonnestelsel, uit dat verre rijk van de Kuipergordel en zelfs daarbuiten uit de Oortwolk, als bezoekers op doorreis. Een kanttekening hierbij, hoewel het niet mogelijk is om daar in dit artikel op in te gaan, is dat precies in deze tijd van de Geminiden-meteorregen er een zichtbare komeet aan de hemel verschijnt (nauwelijks zichtbaar met het blote oog, hoogstwaarschijnlijk bekeken door een verrekijker). De komeet komt het dichtst bij de Aarde op 12 december en komt ook heel dicht (dicht in kometenjargon) bij Venus op 18 december en is dan de hele winter zichtbaar. Hij zal rond de zon draaien op zijn perihelium op 3 januari voor de grootste zichtbaarheid. Dit is komeet Leonard, genoemd naar zijn ontdekker, Greg Leonard (geen relatie met het sterrenbeeld Leeuw!) die door Earth Sky Magazine is uitgeroepen tot "de beste komeet van 2021". (een beetje humor

hier). Volgens astronomen is deze komeet al 35.000 jaar op weg naar onze zon. Hij zal dus zeker niet nog een keer gezien worden! Het herinnert ons aan de werkelijk buitenzodiale aard van het vaderland van de kometen. Ik vermeld dit alleen ter overdenking dit jaar tijdens de Advent, maar men moet bedenken, aangezien kosmische timings nooit louter verandering of toeval zijn, dat er hier een verband is met deze meteorenregen. We hebben een komeet die het dichtst bij de aarde komt op hetzelfde moment als de Geminiden meteorenregen in deze paar dagen.

Maar laten we terugkeren naar mijn gedachten over de unieke spirituele kwaliteit van deze meteorenregen als asteroïde, niet komeet, maar brokstukken. Wat zijn de asteroïden? De asteroïden liggen verspreid in de asteroïdengordel tussen de banen van Jupiter en Mars. De planetaire sferen van Mars, Jupiter en Saturnus dragen de herinneringen in zich van de vorige evolutionaire cycli vóór de Aarde-Evolutie, bekend als de Oude Saturnus, de Oude Zon en de Oude Maan. In feite kan men zich de "grootte" van de banen van deze planeten voorstellen als de "grootte" van de kosmische sferen van ons evolutionaire bestaan, die kleiner werden naarmate de evolutie vorderde. Op de oude Saturnus werd de basis gelegd voor de fundamenteën van het menselijke fysieke (niet-materiële) lichaam; op de oude Zon werd het etherische lichaam ontwikkeld; op de oude Maan, het astrale lichaam. De aardse evolutie is de grote cyclus van de ontwikkeling van het ego, het menselijk stadium. In Occulte Wetenschap werkt Rudolf Steiner de grote cycli van deze evolutionaire tijdperken uit. Hij beschrijft de cycli van de Oude Maan en de ontwikkeling van de astrale natuur. Hij beschrijft hoe tijdens de evolutie van de Oude Maan een Grote Kosmische Oorlog plaatsvond tussen de hogere evolutionaire wezens en de wezens die in opstand kwamen of achterbleven tijdens deze grote cyclus. De resultaten of overblijfselen van deze oorlog zijn wat we zien in de asteroïdengordel. Dus deze Geminide meteoren hebben het meer minerale element ijzer, in tegenstelling tot het kometarische kosmische ijzerelement en zij hebben een relatie met de Grote Oorlog van de Oude Maan.

We kunnen nu kijken naar de mythologische verhalen om te helpen bij het begrijpen. De Geminiden worden zo genoemd omdat ze uitstralen vanuit Gemini de Tweelingen, specifiek het gebied van de ster Castor. Ook tijdens deze meteorenregen staat de Zon helemaal aan het eind van het Sterrenbeeld Schorpioen, eigenlijk in de buurt van de ster Lesath, die de Angel des Doods van de Schorpioen is, op het punt om over te gaan in de Boogschutter, die tegenover Tweelingen staat. Winterzonnewende en de Heilige Nachten van Kerstmis vinden plaats wanneer de Zon door de Boogschutter gaat, wat betekent dat de Aarde tegenovergesteld door de Tweelingen gaat, de Tweelingen. Zoals ik al zei in mijn recente artikel over Advent, in Schorpioen, gebaseerd op het werk van Willi Sucher met betrekking tot Occulte Wetenschap, hebben we ook de herinnering aan die cyclus van de Oude Maan die de grote opstand en Oorlog in de Hemel was. Dus in de tijd van de Geminiden gaat onze Zon door die sterren van "opstand" van Schorpioen en zijn relatie tot de gevallen natuur van de mens, de draak die Michael bestreed en de mensheid heeft neergeworpen. Met het beeld van de Zon die in Boogschutter op 18 december tegenover het gebied waar zojuist de Geminiden zijn geëindigd en waar de Aarde doorheen gaat, door de Tweelingen gaat, kunnen we misschien nadenken over deze verbeelding van "tweelingen" of van dualisme, die deze beide sterrenbeelden in zich dragen. Dit zou weer een ander artikel zijn om diep op in te gaan.

Men zou in deze tijd van Advent in de aanloop naar Kerstmis onze ontmoeting kunnen zien met onze duistere tweelingbroer, onze dubbelganger, of men zou zelfs zo ver kunnen gaan om te zeggen, onze ontmoeting met de kleine Wachter op de Drempel die ons met zijn verschrikkelijke sturende blik beschermt tegen ongeoorloofde toegang tot de geestelijke wereld. In de toekomst moeten wij deze "dubbele" tweeling transformeren en met ons meenemen in onze verdere evolutie, of wij kunnen bezwijken onder haar krachtige instinctieve leven gebonden aan het aardse, als individu of op een mensheidsbrede schaal.

Hier kunnen we de twee mythen die verbonden zijn met de Geminide meteorenregen nemen voor een dieper perspectief. Deze mythen hebben natuurlijk vele betekenisniveaus, dus in dit artikel beperk ik me tot één aspect van de complexiteit van de mythen om dit perspectief voor vandaag op te bouwen.

De eerste mythe is natuurlijk de mythe achter Tweelingen, de tweeling, Castor en Pollux. De meteoren stralen uit van Castor. Wie was Castor? De tweeling werd beiden geboren uit dezelfde sterfelijke moeder, maar uit verschillende vaders. Castor had een sterfelijke vader, de vader van Pollux was een god, niemand minder dan Zeus. Dus Castor was van aardse en Pollux van hemelse oorsprong. Hier hebben we een beeld van het dualisme, de polariteit van het aardse en het hemelse. Er zijn verschillende verhalen over deze tweeling, maar het sleutelement met betrekking tot de spirituele aard van Tweelingen ligt voor ons vandaag in het verhaal over de dood van Castor. Hij werd gedood in de strijd en Pollux kreeg van Zeus de keuze om ofwel op te stijgen en te leven met de goden op de berg Olympus ofwel zijn onsterfelijkheid op te offeren om zijn broer Castor te redden uit Hades. Hij koos voor de opofferingsdaad. Beiden zouden dan de helft van hun tijd op Olympus doorbrengen en de andere helft in Hades, samen. (Dit is ook een afbeelding van de tweeling als een deel van het jaar aan de nachthemel en een deel van het jaar aan de daghemel). Dit is een prachtig verhaal voor de Grieken en voor ons vandaag over de daad van het offer. Niet om nu uit te weiden, maar de daad van Christus op Golgotha heeft een diepe kosmologische relatie met Tweelingen. Hier hebben we dus misschien een beeld van de tweeling zoals afgebeeld in Tweelingen, waarin de hogere tweeling zich opoffert voor de lagere, aardse tweeling in plaats van te kiezen voor het opstijgen naar de wereld van de Goden.

Het andere verhaal gaat niet over tweelingen, maar ik denk dat we een tweeling-element kunnen ontdekken in verband met de Adventstaak van voorbereiding. De Zon gaat voor Kerstmis door Schorpioen en in Boogschutter, tegenover Tweelingen. De Gemini-meteor hebben een relatie met de grote Opstand van de Oude Maan en de asteroïdengordel, die van de natuur van Mars zijn en een herinnering aan deze grote Oorlog. Ook hier vinden we een tweeledige analogie. Als we de weg van de Advent beschouwen als een weg van ontmoeting met en transformatie van onze onsterfelijke tweelingbroer, onze niet-verloste natuur, zoals uitgedrukt in Schorpioen, waar de Zon nu doorheen gaat, dan kan het verhaal van Phaethon ons een ander beeld laten zien. Het is een beeld dat de lagere natuur kan verlichten zonder de voorbereiding en leiding van de onsterfelijke hogere natuur. Ik zal het volledige verhaal van Phaethon aan het eind van dit artikel opnemen, maar hier geef ik een korte samenvatting. Phaethon was de zoon van de zonnegod Helios en een sterfelijke vrouw, Clymene. (In sommige verhalen is zij een nimf). Phaethon was dus ook van deze dubbele natuur van god en mens. Phaethon werd geplaagd en gepest door klasgenoten toen hij beweerde dat hij de zoon van Helios was, dus eiste hij dat hij zijn goddelijke geboorte zou bevestigen door een bezoek te brengen aan zijn vader, Helios, die ver weg woonde en de wagenmenner van de zon in de hemelen was. Hij ging naar het prachtige zonovergoten paleis van zijn vader, versierd met edelstenen en blinkend goud. Hij vertelde zijn vader van zijn vernedering en zijn vader was ontroerd en zei hem dat hij hem elke gunst zou verlenen die hij vroeg om hem te laten zien dat hij inderdaad de zoon van Helios was. Om zijn vader op de proef te stellen, eiste Phaethon dat zijn vader hem de Zonnewagen zou laten besturen, en hoewel zijn vader dat niet wilde, verleende hij hem elke gunst, dus stond hij het toe. Zodra Phaethon de teugels van de Zonnewagen in handen nam, zag hij dat hij geen controle had en hij richtte verwoesting aan op de Aarde totdat Zeus tussenbeide kwam en hem dood sloeg met een bliksemschicht, waar hij in de rivier Eridanus viel. Hier hebben we de sterfelijkheid die eist binnen te gaan waar hij niet bereid is binnen te gaan, ongeacht de waarschuwingen van de Zonnegod. Men kan het zelfs zien als een soort inwijdingspoging, het met geweld overschrijden van de drempel zonder voorbereiding of kennis. Het resulteerde in vernietiging en dood. De asteroïde waaruit de Geminiden ontstaan heet Phaethon omdat het de asteroïde is die het dichtst bij de zon staat.

Als ik nadenk over deze Geminiden meteoren tijdens de Advent, afkomstig uit de asteroïdengordel en zich als de Zon voordoet in de cyclus van het jaar, in Schorpioen staat en de Boogschutter nadert, lijkt het een waarschuwing en een waarschuwend verhaal. Het laat twee wegen zien hoe de mensheid moet omgaan met het dualisme of de polariteit tussen onze twee zelden. Beide mythen zijn verbonden met deze relatie tussen het hemelse en het aardse, de sterfelijke natuur en de onsterfelijke natuur. In de ene offert de onsterfelijke zijn eigen goddelijke natuur op uit liefde om de aardse tweeling, zijn broer, te redden uit Hades. Dit is de christelijke weg. In de andere leidt de trots en roekeloosheid van de aardse, die onbezonnen en zonder besef van de hulpmiddelen die voor zo'n opgang nodig zijn, probeert op te stijgen naar de zonnwagen, tot de ondergang van zichzelf en de wereld.

Op Zonnewende/Kerst staat de Zon in deze verticale zodiakale as van Tweelingen naar Boogschutter. Deze verticale kosmische as is de as van egoïsme, van zelf-zijn. De horizontale as van Maagd naar Vissen draagt een andere taak, die verband houdt met liefde en wijsheid. Dus, als we deze Kerst naderen, door de Advent, door Schorpioen, door de Geminide meteoren en de herinnering aan de Grote Opstand tegen de Zonnewezens, zijn we geroepen om de weg voor te bereiden voor Hem die in ons geboren zal worden. We zijn geroepen om de ware aard van het Zelf, van de menselijke individualiteit te worden, vanuit een spirituele verdieping en erkenning van de daad van offering, zowel in de geboorte- en doopgebeurtenissen die met Kerstmis worden gevierd als in het komende Paasgebeuren. We krijgen, denk ik, tijdens deze Geminide meteoren dagen, verbeeldingen aangeboden die ons deze twee wegen tonen, de ene van offering van het hogere aan het lagere om verlossing te brengen aan het Aardse, de andere de egoïstische onbezonnen impulsieve weg van zelfzucht zonder ware kennis, gedreven door ons lagere instinctuele leven. Dit is niet alleen een beeld voor elk individu in onze tijd, maar voor de grotere keuze van de mensheid in deze dagen, die, als we maar kijken, over de hele wereld kunnen zien spelen.

Jonathan Hilton
astrosophy.com

De val van Phaeton Hendrick Goltzius (1558-1617 metmuseum.org

Het verhaal van Phaethon

Phaethon, wiens naam "lichtend" betekent, was de zoon van de Zonnegod Helios en een sterfelijke vrouw, Clymene. Hij leefde alleen met zijn moeder omdat zijn vader een moeilijke taak te vervullen had. Hij was verantwoordelijk voor het rijden met de Zonnewagen van de ene kant van de Aarde naar de andere gedurende de dag. Op een dag lachte een schoolvriend van Phaethon om zijn bewering dat hij de zoon van een god was en zei dat hij hem niet geloofde. Vernederd ging Phaethon naar zijn moeder en eiste een bewijs van het vaderschap. Clymene verzekerde haar zoon dat hij inderdaad de zoon was van de grote god Helios en stuurde hem op weg naar het paleis van zijn vader om zijn legitimiteit vast te stellen.

Een opgetogen en hoopvol reisde Phaethon naar India, want daar was het paleis van zijn vader, die elke dag zijn reis vanuit het Oosten moest beginnen. Toen hij het paleis van Helios bereikte, was hij verbaasd over de pracht en luxe ervan. Zijn ogen werden bijna verblind door de schittering van het licht overal om hem heen. Het paleis werd gedragen door massieve zuilen versierd met glinsterend goud en edelgesteenten, terwijl de plafonds en deuren waren gemaakt van gepolijst ivoor en zilver. Phaethon keek met ontzag naar de voortreffelijke weergave van de aarde, de zee en de hemel op de muren van het paleis.

Verbaasd over alle luxe die hij had aanschouwd, kwam Phaethon in de verheven aanwezigheid van zijn vermeende vader, Helios, zittend op een met diamanten bezette troon, omringd door de aanwezigen van de Dag, de Maand, het Jaar en het Uur. Zijn andere aanwezigen waren de Lente, getooid met bloemen, de Zomer, met een krans van speerachtige gerijpte graankorrels, de Herfst, met voeten rood gekleurd met druivensap en de Winter, met rijp in het haar.

Phaethon vertelde Helios over de vernedering die hij moest ondergaan vanwege de beschuldiging van onwettigheid. Hij smeekte Helios hem als zijn zoon te erkennen en zonder enige twijfel de wettigheid van zijn geboorte vast te stellen. Helios was diep ontroerd en bevestigde Phaethon's vaderschap en legitimiteit. Hij verklaarde zelfs, in tegenwoordigheid van al zijn aanwezigen, dat hij zijn zoon gaarne elke gunst zou verlenen, die deze hem zou vragen.

Phaethon besloot de grenzen van zijn vaders liefde en welwillendheid op de proef te stellen. De onbezonnen jongen vroeg of hij voor één dag de ontzagwekkende wagen van de zon mocht besturen. Helios was bang voor het irrationele verzoek van zijn zoon. Hij probeerde zijn zoon uit te leggen dat zelfs de machtige Zeus zich niet kon veroorloven de wagen van de zon te besturen, laat staan een gewone sterveling. Die zware

taak was alleen weggelegd voor hem, de god Helios. Helaas, als de goden eenmaal een gunst hadden beloofd, konden zij die niet meer intrekken of ontkennen. Helios gebruikte al zijn overredingskracht om de onbezonnen Phaethon te smeken zijn buitensporige eis in te trekken, maar het mocht niet baten. De jongen stond erop dat Helios zijn belofte zou houden. De god van de zon kon niets anders doen dan toegeven. Helios probeerde zijn zoon te waarschuwen voor de gevaren van het besturen van de wagen met zijn vurige paarden, die zelfs de grote god zelf bij vele gelegenheden moeilijk onder controle te houden had. Zodra Phaethon opsteeg, beseftte hij dat hij meer op zich had genomen dan hij aankon. Hij vond zichzelf volkomen machteloos om de vurige paarden in bedwang te houden. Toen de paarden de zwakte en de onervarenheid van hun jonge wagenmenner bespeurden, begonnen zij een wilde en gevaarlijke koers te volgen. De strijdswagen van de zon zou een gat in de hemel geslagen hebben dat de Melkweg zou zijn geworden, een spiraalvormig sterrenstelsel. Toen begon de oncontroleerbare wagen met de zon een te lage koers te varen, waarbij hij de aarde raakte en immense verwoestingen aanrichtte, waaronder het verbranden van het Afrikaanse continent en het in woestijn veranderde, waardoor het Ethiopische volk een zwarte huidskleur kreeg, omdat het verbrand was door het vuur van de zon, en waardoor zelfs de rivier de Nijl aanzienlijke schade opliep.

De val van Phaethon
Michelangelo Buonarroti 1533

Het gevaar van een nog grotere vernietiging maakte de oppergod Zeus woedend, die de jongen met zijn bliksemschicht neersloeg. Het lichaam van de dode Phaethon viel in de rivier Eridanus.